

— Арсене Павловичу, фінансовий стан очолюваного вами підприємства навіть у найважливіші моменти економічної кризи залишався не найгіршим у районі, а нині взагалі може слугувати предметом заздрощів для інших колективів. Чим характерний для поліграфістів району нинішній рік? Маю на увазі ті ж самі фінанси.

— Насамперед скажу, що уникнути багатьох фінансових складнощів нам допоміг перехід з 1 липня минулого року на єдиний податок. Але якщо нічого не робити, той виграш в оподаткуванні не дасть полегшення в економічному плані. Отож ставку робимо на нарощуванні виробництва.

Торік, для прикладу, ми виробили товарної продукції на 103,2 тисячі гри-

Кілька днів тому великий зурт старшокласників відвідав з екскурсією виробничі цехи районної друкарні. Це були учасники всеукраїнського фестивалю "Ліга Тура. ЕКО", юні журналісти, які з'їхалися до Володимирця з багатьох куточків нашої країни. А до друкарні їх привів інтерес суто професійний, адже фактично не може існувати друкованого засобу масової інформації без поліграфії.

Сьогодні працівники поліграфічної галузі відзначають своє професійне свято, отож і співрозмовником нашого кореспондента Анатолія ХУТКОГО є голова правління ВАТ "Володимирецька друкарня" Арсен КОТОВИЧ.

реальна, оскільки коштує воно дуже дорого (навіть те, що вже було у використанні). Отож і доводиться задовольнятися тим, що маємо, не перевантажуючи механізми, підтримуючи в робочому стані. Втім, ми не тільки мріємо про техніку і й шукаємо шляхи для її придбання, вивчаємо інші варіанти.

— Але ж це не означає, що все нове проходить десь осторонь

— Мабуть, проблеми підприємства породжуються не тільки виробництвом, матеріальною базою, а й чимось іншим?

— Авжеж, не виробництвом єдиним живемо сьогодні. Ось уже й приміщення друкарні вимагає до себе уваги. Споруджене ще в 1974 році, воно й досі не знало капітального

Святкове
інтерв'ю

Дмитро — працює оператором комп'ютерного набору і сторожем. До речі, кілька суміжних професій — це закономірність для кожного члена колективу: є змога виконувати різні види поліграфічних робіт меншим числом працюючих. Зрозуміло, що й людям вигіднішою є інтенсивність виробництва, ніж екстенсивність.

Щодо сумісництва, то відзначу також водія Юрія Гошту, який освоїв професію друкаря, лінотипіста Олександра Данилова, що також залучається до друкарських робіт. Завідуючий складом Василь Паньковець водночас є й електриком, і різальником паперу.

Минають роки, міняються люди в колективі. Але залишаються в пам'яті ті, хто був у поліграфії першим: нині покійні директор друкарні Сергій Федорович Хондока, та складач Клавдія Пилипівна Приходько, наші пенсіонери Анастасія Пилипівна Шама, Ганна Адамівна Пешко, Надія Іва-

Йти в ногу з прогресом

нівна та Андрій Степанович Волосячки, Клавдія Семенівна Шама, Дарія Михайлівна та Юрій Олександрович Балясови, Варвара Іллівна Шама, Віра Яківна Христянович, Іван Федосійович Шершень, Валентина Макарівна Кушнір, їх молодші колеги Іван Шама та Леонід Сарницький, Тетяна і Олександр Данилови, Світлана Ткачук. А поруч з ветеранами творить свою трудову біографію молоде покоління поліграфістів: Галина Карпач, Галина Пешко, Юрій Гошта, Василь Паньковець, Людмила Оштук, Варвара Шама, Дмитро Мариняк, Мирослава Нагорна.

Тож хочу побажати всім поліграфістам, колективам редакцій газет, які в нас друкуються, аби міцнішим стало наше співробітництво, щоб росло й міцніло бажання постійно йти в ногу з прогресом, і щоб була для цього змога, щоб вірою й правдою служили ми обраній справі і людям.

На фото: А.П.КОТОВИЧ з друкарями Юрієм ГОШТОЮ та Олександром ДАНИЛОВИМ.

Фото Андрія Козлюка.

друкарні?

— Звичайно. Хіба можна уявити сьогоднішнє поліграфічне підприємство без сучасних комп'ютерів? Є вони і в нас, полегшуючи працю колективу. Фактично, нині ми зберігаємо все те, чим свого часу була багата галузь: колишні касо-реали з ручними шрифтами, машини високого друку, лінотипи. Поруч з новішим воно й складає нинішню матеріальну базу. Причому не лежить мертвим вантажем, а плідно використовується.

Прикладом цього може бути навіть кузнецовська міська газета "Вісті", котра друкується у нас. Частина тижневика набирається на комп'ютерах, частина — на лінотипі. Друкується також у два способи — офсетним та високим друком. Для колективу газети є вигравш у зменшенні вартості отриманих послуг, а ми маємо змогу залучати для випуску ще кілька чоловік, дати їм зарплату (друкарю, лінотипісту, метранпажу).

ремонту. Тож мусимо частинами впорядковувати службові кабінети, цехи. Торік, для прикладу, зробили ремонт даху, тож не доводиться після дощів підставляти тази й відра. На черзі — заміна вікон, оформлення фасаду. Втім, це такі питання, що мусимо їх вирішувати. І вирішимо.

— Сподіваюся, що це вдасться. А чим би ви хотіли завершити нашу розмову?

— Якнайщирішими побажаннями: усім тим, з ким працюю нині, з ким починав себе в поліграфії до їх виходу на заслужений відпочинок, нашим славним ветеранам — піонерам районної поліграфії.

Якщо бути більш конкретним, то найперш хочу скласти шану представникам трудових династій, яких у колективі є кілька. У числі перших прийшла працювати в друкарню Ганна Адамівна Пешко. Підросла її донька Лідія — і стала поруч з матір'ю біля касо-реала. А зараз вже й онук Ганни Адамівни —

вень проти 92,2 тисячі попереднього року. Нинішній рік якимось чином можна вважати винятковим в інтенсифікації виробничого процесу, адже тільки за чотири його місяці продукції вироблено вже на 81 тис. грн. Якщо зважити, що торік за цей період ми мали лише 36,7 тисячі, то ріст становить 220 відсотків. Це — досить відчутний крок до зміцнення фінансового стану підприємства.

Збільшення випуску продукції веде й до підвищення заробітної плати: середній заробіток одного працівника нині складає понад 300 гривень, а минулого року — лише біля 200.

Існують, звичайно, й проблеми. Найперша — устаткування: нинішні машини високого друку та офсетні перебувають в експлуатації вже понад два десятиліття і досить зношені. Через це трапляються часті поломки, уникнути яких практично неможливо.

Придбати ж сьогодні необхідне обладнання — річ для нас поки що не-